

OSNOVNA ŠOLA
MILANA ŠUŠTARŠIČA

ŠOLSKO LITERARNO GLASILO

2019/2020

KAKO NASTANE PESEM

Pri pisanju prave pesmi
moraš imeti navdih.

Zato v glavi
ne sme biti prepih.

Rime po glavi letijo,
po listu hrepenijo.

Pesem mora
biti spontana in
za sabo dobro
prebrana.

Ko je pesem
končana,
bo mogoče
tudi na natečaju
izbrana.

Jelena Murk, 7. a

TAKE ŽIVALSKÉ

VEČERJA

Lisica gre po večerjo,
volk pa ji ne dovoli.
Splazi se med nočjo,
ko volk zaspi.

Pride do vasi,
kjer se večerja skriva.
Gre mimo velike pasti
in gospe, ki počiva.

Kokošnjak je majhen,
a velik dovolj za njo.
Ugrabi eno
in steče domov.

Velik je trebuh po večerji,
zaradi katerega se ji smeji.
Potem se obrne okoli
in vesela zaspi.

Sumeja Beganović, 6. c

Zoja Žugič Jehart, 3.b, Črta in linija

ZAJČEK IN LISICA

Je zajček Tine
šel po maline.
Pa sreča lisico,
si misli:
»Lej jo, tatico.«
Lisica ga vidi,
se zvito zasmeji,
vpraša zajčka:
»Kam se ti mudi?«
Zajček jo pogleda
in ji odgovori:
»Grem do moje rodbine
nabirat maline.«
»Zajček, greva skupaj?«
ga lisica vpraša.
»No, prav,«
ji zajček odgovori.
Čez deset minut
prispeta do malin.
»Začniva!« reče zajček lisici.
Začneta nabirati maline,
Nakar se zajček Tine
obrne stran.
Lisica, ta tatica,
skoči na tri,
zajčka ubije, poje
in v hipu zbeži.
Zgodba za zajčka se žalostno konča,
Lisica, ta tatica, pa sita je bila.

Val Vrabec, 7. b

MUHA IN ČEBELA

Je bil en panj,
čebele vstopajo vanj.
Delavne garajo,
nato pa muhe privihrajo.
Se smejiijo čebelam:
"O, glejte me, jaz pa pridno delam!"

Čebela pa to sliši,
četudi je pri sosedovi hiši.
Tja prileti jezna,
a muha je prav smešna.
V napačno smer odleti
in se v pajkovo mrežo zaleti.
Pajek pridrvi,
jo poje in reče, da ni dovolj krvi.

Čebela odleti v panj,
muhe pa se želijo zbuditi iz sanj.
Odpravijo se domov,
a na poti jih čaka pokol,
pajek v vsako glavo zarine
in iz vsake kri popije.

Bojan Brdar Turk, 7.c

Eva Kočar, LS3, Zaporedni kontrast

TEKMOVANJE

Hiter zajec je polža izzival
in ga odrival.

Polžu bilo je dovolj,
zato izzval ga je na dvoboj.

Tekla sta po gozdu,

a zajec se je važil,

zato se je spotaknil.

Zlom sprednje tačke je staknil.

Tako zmagal in se veselil je polž.

Takrat zajec je doumel,

da polža izzivat več ne sme

in naučil se, da osel gre samo enkrat na led.

Maksim Groznik, 8. a,
Količinsko barvno nasprotje 2

Matija Petejan, 7. a

VEVERIČKA IN JEŽEK

Nekoč je živela veverička Ela, ki je zelo rada jedla lešnikove palačinke. Nekoč se je odločila, da bo povabila ježka Aleksa k sebi na palačinke. Ježek je prišel.

Ježek je rekel, da naj veverička peče palačinke. Veverička pa je rekla, da naj ježek peče palačinke. Dolgo sta se prerekala. Potem pa sta se odločila, da bosta pekla oba.

Bina Vukotič Susman, 2. a

(1. mesto na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:

»Reševanje konfliktov«; 1. triada)

VEVERICA IN LISICA

Nekoč je živela veverica. Imela je najboljšo prijateljico lisico. Veverica je imela najraje lešnike, lisica pa korenje. Vsako jutro se obiščeta in skuhata juho iz korenja in iz lešnika. Nekega jutra pa se veverici ne da pojesti juhe in lisici reče: »Lisica, jaz ne morem pojesti juhe. Lisica pa reče: »Ja, moraš pojesti juho!« »Ne.« Veverica je šla. »Adijo.« Nato je prišla vrana. Skupaj sta sklenili, da se bo veverica pobotala z lisico. V tem trenutku je prišla lisica: »Oprosti veverica.« »V redu je.« Objeli sta se in šli nazaj domov.

Nia Dončić Papež, 2. a
(*uvrstitev med objavljena dela na*
3. šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«; 1. triada)

MRAVLJA, ŽELVA, POLŽ

Nekoč so se kregali mravlja, želva in polž. Mravlja: »Jaz sem najhitrejša.« Polž: »Ne, jaz sem najhitrejši.« Želva: »Jaz sem najhitrejša. Sploh pa, ti polž, kako bi pa bil ti najhitrejši.« »Dajmo se pomeriti v teku, pa boš videla.« »Jaaa, dajmo« je rekla mravlja. Želva: »Tam je cilj, tu pa start.« Polž: »Pripravljeni, pozor, zdaj.« Prvi je bil polž, druga mravlja in tretja želva. Ampak ugotovili so, da je mravlja goljufala. Zaradi tega je bila izključena iz igre. Nikoli več se niso kregali, kdo je najhitrejši.

Martin Brezigar, 2. a
(*2. mesto na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:*
»Reševanje konfliktov«; 1. triada)

LISICA MARJETKA

Nekoč je živela lisica, ki ji je bilo ime Marjetka. Živela je v gradu, a ni bila princesa. Izgledala je kot človek. Marjetka je šla na sprehod in videla skokico. Rekla je, da je njena. Potem je prišel zajec Bojan. Rekel je: »To je moja skokica. Če mi jo ne daš, nisem več tvoj prijatelj. Marjetka je rekla: »Posodim ti mojo najlepša skokico.« »Hvala« je rekel Bojan. Bila sta prijatelja.

Adisa Krasniqi, 2. a
(*3. mesto na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:*
»Reševanje konfliktov«; 1. triada)

MEDVED IN ZAJEC

Prihajala je mrzla zima,
zaključevala se jesen.

Pihal je mrzel veter
in postrani nosil dež.

Medved se je grel
v svojem toplem domu.

Imel je še in še zalog hrane,
saj je vedel kako bo mrzla
letošnja zima.

Ravno se je spravljal v zimski spanec,
ko je zaslišal glasen zvonec.

Sam sebe je spraševal:

»Kdo zdaj me bo zasliševal?«

Odprl je vrata, pogledal ven in
pred vrati zagledal belo, tresočo se kepo.

Bil je zajec, s tresočim glasom rekel je:

» Meedvvved, moj brlogg je zalil dež in
moja zaloga hrane je uničena. Prosim, sprejmi me v svoj brlog,
ki je topel in suh.« Medved pa mu odgovori:

» Zajček ne skrbi z veseljem te sprejmem v svoj brlog,
zanima me le, če mi lahko kako koristiš?«

Zajček pa mu odgovori: » Ja, ja seveda ti lahko koristim,
ker jaz le malo spim, lahko v tvojem brlogu kaj počistim.«

Medved prikima, se nasmehne in zajčka na toplo pospremi:

»Pridi zajček na toplo, če je prostor zame,
je dovolj prostora tudi zate.« Zajček se je tako
v medvedovem brlogu najedel,
pogrel in kaj dobrega postoril.

Oba sta tako imela od tega nekaj dobrega.

Na koncu se v basni še nauk znajde:

lepa beseda lepo mesto najde.

Karin Krevs, 7. a

LASTOVKA IN VEVERICA

Bližala se je zima in lastovke so se odpravljale na jug. Med letenjem se je razbesnela huda nevihta. Začel je pihati močan veter, zato so lastovke le težko letele. Naenkrat je močan sunek vetra najmanjšo lastovko odpihnil in pristala je poškodovana v drevesni krošnji.

Veverice, ki so si ravno takrat urejale zaloge hrane za zimo, so prišle pogledat, kaj se je zgodilo. Zagledale so poškodovano lastovko, ki se je zagozdila med vejami drevesa. Lastovka jih je prosila za pomoč, vendar so odvrnile, da nimajo časa, ker morajo nabrati dovolj lešnikov, preden pride zima. Le ena veverica se je lastovke usmilila in s tačkami razprla veje, da se je lastovka osvobodila. Veverica ji je skuhala čaj in povila rane z zdravilnimi listi. Ker pa je imela lastovka hudo poškodovano perut, ni mogla leteti naprej. Veverica se je odločila, da ji bo pomagala in ji ponudila, da v njeni duplini počaka, da mine zima. Lastovka je hvaležna sprejela pomoč. Veverica ji je tako vsak dan kuhala čaj, oskrbovala rane in jo hranila. Ko si je lastovka opomogla, je bilo zime že konec, zato se je poslovila in odletela. Prišla je jesen in veverice bi si morale začeti nabirati hrano za zimo. Ker pa je ravno razsajala gripa, so vse z vročino in glavobolom obležale v svojih duplinah in premišljevale, kako bodo preživele zimo, saj so imele le še malo lanskih zalog hrane. Takrat je priletela lastovka, ki je želela pozdraviti svojo prijateljico, preden odleti na jug. Ko je zagledala veverico, je nemudoma ugotovila, da se ne počuti dobro. Želela ji je pomagati, tako kot je veverica njej, zato je hitro začela za njo nabirati lešnike, liste, gozdne sadeže in zelišča. Skrbela je za bolno veverico in ji kuhala čaj. Čez nekaj tednov se je veverica počutila bolje. Skupaj sta nato tudi ostalim vevericam pomagali, da so ozdravele in si pravočasno pripravile zalogo hrane za zimo. Veverice so bile hvaležne in bilo jih je sram, ko so pomislile, kako sebično so ravnale, ko jih je lastovka prejšnjo jesen prosila za pomoč.

Ker se je medtem zima že začela, sta se veverica in lastovka odločili, da jo ponovno preživita skupaj. Kratkočasili sta se z igrami in pripovedovanjem zgodb. Ko je zima minila, sta se dogovorili, da bosta zime odslej preživljali skupaj.

Eva Schweiger, 7.c

Eva Marenče, 8. c, Sanje in resničnost

MIŠKA IN ZMAGA

Gremo v hiško
iskat miško
- miško?

Ja, da je prej v tačke
ne ujamejo naše mačke.

Pred luknjo zdaj sedimo
in se mačkine lakote veselimo
- lakote?

Ja, ker je ne bodo v tačke
ujele naše mačke.

Miški je uspelo
mačke pa je prizadelo
- prizadelo?

Ja, ker miške v tačke
niso ujele naše mačke.

Erika Saje in Ema Marenk, 4.a

Klara Greblo, LS 1, Valeur

MAMA IN ŽIVALI

Naredila bom raziskavo
in naš dom obrnila na glavo.
Prinesla bom kup živali.
Največji bo slon, najmanjši pa hrček mali.
Mama hrčka sploh ni opazila,
bala se je kače, ki se je plazila.
Slon sploh ni šel v moj dom,
ga pač drugič povabila bom.
Psa hitro ven je spodila,
le mačko v hiši je pustila.
Zapisala sem podatke
za kasnejše te dodatke.
Mami so vseč nežnejše živali,
sem ugotovila v tej mali raziskavi.

Ema Marenk, 4.a

MIŠKA IN SLON

Nekoč tam daleč v goščavi
se slon in miška srečata
slon je velik kakor gora
miška pa le palca dva.
Takrat kamen pade z viška,
skupaj skoraj nič ga ni
Kamen pade na ubogo miš
zdi se kot da ji je zlomil križ.
Takrat miška uboga zakriči:
Slon, o slon, pomagaj mi!
Slon z vogala prihiti.
Ko vidi miško majceno,
kako kriči pod kamnom,
brž steče k njej ter reši jo.
Miška se mu zahvaljuje:
Hvala ti, o slon
Ko bo pa tebi huje
prišla bom in ti pomagala.
Slon skrivaj se zasmеji
in miški reče: Hvala ti.
Čez leto se spet srečata.
Čim miška zakriči: Slon pazi!

še preden slon naš jo opazi
se nanj spusti ogromna mreža
slon pade in ugleda, da je ujet.
Takrat mu miš zakliče spet:
Oh slon, počakaj, ti pomagam!
Priteče hitro kakor strela
začne grizti mrežo kot bi imela
ostre meče in ne zob.
Miška grize, grize, grize,
mrežo čisto že obgrize.
Tedaj se sliši glasen POK!
Mreža počí, slon je prost.
Slon se miši zahvaljuje,
vpraša jo, kaj potrebuje.
Miš se zasmеji in pravi:
Ničesar, slon, ne potrebujem,
naj jaz se rajši zahvaljujem;
ti rešil si me prav tako,
miška mala slonu pravi.
Tako se vsak na svojo stran odpravi.

Mina Movrin, 7.b

REŠEVANJE KONFLIKTOV

BRAT IN SESTRA SE PREPIRATA

Popoldne sta Maja in Jure šla ven. S seboj sta vzela kolebnico. S kolebnico sta se želela igrati oba. Vlekla sta jo in vlekla. Rekla sta: »To je moje. To je moje.« Kolebnica se je strgala. Kolebnica je bila tako dolga. Oba sta imela polovico.

Marvin Češko, 2. a

(3. mesto na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«; 1. triada)

BRŠLJAN IN BELA OMELA

A bila sta tako besna in nepomirljiva,
da potrebni bili bi tedni reševanja konflikta,
brez počitka, da končala bi se njuna bitka.

Spodaj pod drevesom,
med cvetličnim spomladanskim plesom,
plesala je rožica mala,
vsa mila in zala.

Oči jima je odprtla z besedami,
da naj nehata se prepirati,
saj zaradi zlobnih besed
je njuno drevo začelo odmirati.

Nina Kralj Puklavec, 6. c

(2. mesto na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«; 2. triada)

BRAZGOTINA NIKOLI IZGINILA NI

Od tistih dni, od tistih noči,
ko žalost, jeza in ljubosumje zameglilo mi je oči
in nikogar ni bilo, na katerega obrnil bi se,
prijatelji, sošolcu, vsi izdali so me,
vedno bolj se mi zdi,
da ta brazgotina nikoli izginila ni.

Nekaj dni za tem, skupaj spet smo se zabavali.
oprostili smo si, kot da nič zgodilo se ni,
a vseeno, vedno bolj se mi zdi,
da ta brazgotina nikoli izginila ni.

Prijatelji, družina, veliko lepih stvari,
sreča, veselje, lepo življenje,
a še vedno se mi zdi,
da ta brazgotina nikoli izginila ni.

Vedno v moji glavi,
vedno v mojih mislih,
ostali bodo tisti dnevi,
a še vedno ne smem dopustiti,
da mi to prepove lepo živeti.

Taja Berkopec, 5. a
(1. mesto na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«; 2. triada)

Laura Bosnar, 7. c

ZDRAVILO

Radi bi ugotovili,
kdaj bi mami razjezili,
kaj je točno vzrok tega,
da nas mami včasih krega.

Ali so kriva
od hladilnika odprta vrata,
ali sredi spalnice
velika zelena solata?

Ali se naša mati jezi,
ker loputamo z vrati?
Ali zaradi čipsa na balkonu,
oziroma čokolade na telefonu?

Ni pomembno,
zakaj se jezi,
pomembno je, da ko jo objamem,
jeza nenadoma izpuhti.

Gregor Brdar Turk, 4. c
(3. mesto na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«; 2. triada)

USTAVI SE

Ko se prepir vname,
je kot požar.

Nikoli se ne ustavi.
Vedno nove žrtve,
vedno več jih zaduši.

Hitro se širi.

En, dva, tri
in že je v prepiru več ljudi.

Ampak TI samo zavpij:

HEJ, USTAVI SE!

Pohiti po pomoč,
steci kolikor le moreš,
ker če bo prepozno

Potem bo grozno.

Ne da se več pomagati.

Takrat ukrepa policija
in velika bo norija.

Kdo odšel bo v zapor?

Uf, si poten in čisto nor.

Ampak si pomagal.

Zato ne skrbi, vse bo v redu.

Povej svojemu kolegu.

In če bo vsak to znal,

ne bo več velikih težav.

A žrtve si nikoli ne opomorejo.

Ne znajo ne vedo, preprosto ne zmorejo.

Zato pomagaj ji.

Takrat zmagal boš ti,

ne nasilneži.

Filip Žvanut, 5. a

(*uvrstitev med objavljena dela na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju: »Reševanje konfliktov«; 2. triada*)

Natalija Likar, 8. a

NISEM PREPIRLJIVKA

V naši hiši vlada mir
In zato ne vem, kaj je prepir.

Težave rešimo z besedo
In lepih čustev polno skledo.

V šoli ne gre brez prepira,
ker tečneži ne dajo mira.

Včasih kričim in se jezim,
toda na koncu popustim.

Ne maram tepeža in trušča,
saj vem – pametnejši popušča.

Dana Dular, 4.a

Erik Devinar Pomlad, 3.a

TEST PRIJATELJSTVA

Jutri bom poskus naredila
in sošolke igrat se povabila.
Katera prva se bo ujezila
in ne bodo ji všeč pravila.

Dana, Ajda, Katarina,
Ema, Zoja ali Brina?
Tej, ki mirna bo ostala,
ji bom rekla: Draga, hvala.

S tabo se bom še igrala
In prepir bom preklicala.

Elena Pegorini, 4.a

PRIČA

Ko sem bila v drugem razredu, je k nam prišel nov sošolec. Ime mu je bilo Lamada. Bil je drugačen in to smo tudi vsi opazili. Učiteljica nam ga je predstavila in povedala, da prihaja iz Afrike. Bil je zelo zadržan, saj ni znal govoriti slovensko. Seveda se je to kasneje spremenilo, saj je imel z učiteljico dodatne ure, na katerih se je jezika v treh letih dodobra naučil.

Opazila sem, da se Lamada z nikomer ne družijo, vendar se tudi sama nisem spomnila pristopiti do njega. Na začetku petega razreda pa sem opazila, da se nanj spravljajo trije sošolci. Slišala sem, da so ga zmerjali zaradi njegove polti, vendar sem si mislila, da bodo to že sami rešili. Podoben dogodek sem videla že nekajkrat, a sem molčala.

Nekega dne pa smo se pri pouku pogovarjali o konfliktih in medvrstniškem nasilju. Lamada je povedal, kako so ga moji sošolci zmerjali. Po tem so zbadljivke potihnile, a Lamada je bil še vedno osamljen.

Nekega ponedeljka pa sem se vračala iz šole in zagledala iste učence, ki so se pred enim mesecem spravljali na Lamado, kako ga žalijo in pretepajo, ker je učiteljici povedal, da so se spravljali na njega. Če bo komu povedal, da so ga pretepli, bo plačal. Lamada je krvavel na več mestih in imel nešteto modric. Zbežala sem domov, saj sem se bala, da bodo kaj storili še meni.

Naslednjih nekaj tednov ga ni bilo v šolo. Prišla je njegova mama in povedala, da se bo prešolal. Lamade nismo več videli. Počutila sem se grozno, ker nisem že na začetku povedala, kaj se dogaja.

Naslednje leto sem se tudi sama prešolala, saj me je bilo sram vstopiti v razred. Na drugi šoli sem začela na novo, vendar nikoli nisem bila več takšna, kot sem bila preden sem spoznala Lamada. Celo življenje je name pritiskala misel na moje molčanje.

Eva Cedilnik, 5. a

*(uvrstitev med objavljena dela na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«; 2. triada)*

KAZEN

Starši nam težijo,
da moramo spat,
mi pa hitimo
igrice igrat.

Jezni starši pobesnijo,
iz ušes se jim kadi,
hitro kazen dodelijo
in igric več ni.

Da staršev ne bomo preveč jezili,
bomo igrice hitro opustili
in se rajši s prijatelji
zunaj veselo podili.

Nik Vrtačnik, 4. c
(*uvrstitev med objavljena dela na*
3. šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«; 2. triada)

DETEKTIVSKI PRIMER

Le zakaj se mama name jezi,
kaj si od mene tako zelo želi?
In, ko očka me grdo gleda,
le kaj bila bi ta zmeda?

A jaz se že ne bom dala,
vse bom prevohljala,
Skrbno si informacije zapisala
in tako vse raziskala.

Da bom čim prej dobila pravo reakcijo,
sem se že zapodila v akcijo.
In sem že začela raziskovat,
čisto vse pregledovat.

Sofija Stres, 4. c
(*uvrstitev med objavljena dela na*
3. šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«; 2. triada)

KONFLIKT

Zagotovo se je že prav vsak kdaj sprl. Zaradi najrazličnejših mnenj med ljudmi je to nekaj povsem normalnega. Danes pišem o konfliktu, ki me je za vedno zaznamoval in katerega se še vedno spominjam, kot bi bilo včeraj. Zgodilo se je pred dvema letoma, ko smo se iz dveh razredov razdelili v tri. Bil je velik šok za vse, saj so nam novico povedali le nekaj dni pred začetkom šestega razreda. Prvo vprašanje, ki se mi je ustvarilo v glavi je bilo: Kateri bodo moji novi sošolci? Kmalu mi je postalo jasno, ko smo se na prvi šolski dan v telovadnici posedli na tla in prisluhnili, da bom morala ustvariti nova prijateljstva. Vsi moji prijatelji so namreč bili dodeljeni v drug razred. V tistem trenutku se nisem povsem zavedala situacije. Vedela sem, da starih tovarišev ne bom izgubila, a nisem bila prepričana, kaj bo sledilo.

Ko so nam učiteljice razjasnile in objasnile vse »pomembne« stvari, nam je bilo naročeno, naj gremo v naše nove matične učilnice. Brez oklevanja smo se kot gruča ovac zapodili na hodnik ter se razpršili vsak v svoj razred. Šele ko smo bili tam, sem si lahko dobro ogledala nove sošolce. Usedla sem se v zadnjo klopi in čakala na našo razredničarko, ki je za tem kmalu vstopila. Nisem prepričana, če njeno ime lahko napišem v zgodbi. A lahko vam povem, da je bila učiteljica, ki ni samo dobro poučevala, njeno poslanstvo je bilo veliko več kot le učenje. Vedela je, kako pomagati otroku v stiski. Za take stvari pa se je zavzela bolj kot kateri koli drug učitelj, ki ga poznam, saj me je takrat dobesedno rešila. Pred kom se sprašujete, pred osebo, ki me je popolnoma izolirala od ljudi okrog sebe in mi dala občutek, kot da si prijateljev sploh ne zaslužim. Njenega imena prav tako ne bom omenila, saj bo, če bo to kdaj prebrala, že sama vedela, da govori o njej. Zaradi lažjega pripovedovanja ji bom za čas te zgodbe dala ime Tara. Dnevi so minevali in zazdelo se mi je, da bi bilo najbolje, da otrdim odnos s svojo edino prijateljico iz prejšnjega razreda. Poznali sva se že dolgo in čeprav si nikoli nisva bili preveč blizu, sva še vedno imeli prijeten prijateljski odnos.

Ona se je že od začetka, ko so nas razdelili, držala skupaj s Taro. Želela sem se približati obema, a sta kar hitro pokazali, da v njunem krogu nisem dobrodošla. To idejo sem zato hitro opustila. Namesto tega se je začel zame kar dolgotrajen postopek, da najdem nove prijatelje. Ni bilo lahko, saj nisem delala veliko obšolskih dejavnosti in posledično situacij, ko sem morala navezati stike z ljudmi, ni bilo ravno veliko. Zato je bil začetek težak, a počasi sem začela dobivati nove prijatelje. Kmalu sem skoraj z vsemi puncami včasih spregovorila. Edine osebe, ki sem jih pustila popolnoma pri miru, so bili fantje, Tara in prijateljica, ki sem jo že prej omenila. Že takrat sem imela občutek, da sem jima trn v peti, a nikoli nisem vedela zakaj. Res je, da sem se ju izogibala, a ko smo govorile, kar je bilo redko, sem do njiju vedno bila prijazna in spoštljiva. Nisem vedela in še danes nisem prepričana, kaj sem naredila, da sta se obrnili proti meni. Začelo se je najverjetneje v oktobru z malimi, skoraj neopaznimi stvarmi, kot so čudni pogledi in šepetanje za mojim hrbtom.

Vedela sem, da je bilo nekaj narobe, a nisem vedela kaj narediti, saj se mi kaj takega še nikoli ni zgodilo. Kar nekaj časa sem svoje slutenje preslišala, a kmalu mi je postalo jasno, da se o meni širijo govorice. Seveda tega nisem želela, zato sem situacijo skušala popraviti, a nič ni pomagalo. S prav vsakim dnem se je manj oseb želelo pogovarjati z menoj, dokler me kmalu niso v mojem razredu ignorirali prav vsi. Zunaj mojega razreda pa me je moja najboljša prijateljica zamenjala z nekom drugim, zato sem se še v družbi ljudi, ki so mi največ pomenili, počutila kot tretje kolo ali oseba, ki je samo v nadlego. A ta zgodba za kdaj drugič. Življenje v šoli je postajalo vedno težje. Po nekaj mesecih me nihče niti pogledati ni želel v

oči. To me je zelo prizadelo, saj sem bila pred tem zelo socialno dekle, a zdaj sem bolj in bolj tudi sama opuščala stvari, ki so me in me še vedno osrečujejo. Postala sem tiha in zadržana, moje ocene so se spustile in komaj sem dohajala šolsko delo. Edina oseba, s katero sem se lahko skozi to obdobje pogovarjala, je bila moja mama. Kljub temu da ni vedela, kaj se je zgodilo, me je spodbujala, naj ji povem, če se kaj dogaja v šoli, saj je začutila, da je nekaj narobe. Dolgo sem vsa svoja čustva in misli kopičila v sebi, dokler se ni nekaj zgodilo.

Prišla sem domov, vrgla torbo v kot ter se s svojim telefonom v roki zaprla v svojo sobo. Prižgala sem telefon in ta mi je pokazal, da sem bila sprejeta v nov Viber group. Na začetku sem bila navdušena, potem pa sem ugotovila, da si bom dopisovala samo s Taro in prijateljico Mio. Zdel se mi je dober čas, da nekaj razjasnim. Želela sem vprašati, zakaj drugim govorita stvari o meni. Bila sem obupana ne pa neumna, očitno je bilo po tolikšnem času, da se je nekaj dogajalo. Kar me je še bolj razjezilo, pa je bilo dejstvo, da tega, kar sta delali, nista niti poizkušali skriti pred mano. Očitno jima je bilo vseeno. V tistem trenutku sem imela občutek, da bom eksplodirala, želela sem jima napisati par krepkih besed, a sem se še vedno zadržala. Po nekaj minutah premišljevanja sem napisala dolgo sporočilo, a še preden sem se zavedala, se je nazaj vsula gora sporočil. Nesramnih, ponižujočih sporočil, ki se jih še danes mnogo spomnim, a jih niti ne bom napisala. Vedela sem, da sta imeli še veliko za povedati, a sem ju blokirala. Seveda tega ne bi naredila, če bi se želeli normalno pogovoriti, a ti dve se nista želeli pogovarjati. Tisto popoldne sem veliko razmišljala in prišla sem do odločitve, da moram povedati svoji mami. Zato sem, ko je prišla domov, povedala prav vse, kaj se je zgodilo, vse svoje občutke in misli. Poslušala me je, medtem ko sem jokala, ter mi povedala, da bomo šli do moje razredničarke.

To se je izkazalo za najboljšo odločitev, kar bi jih lahko naredili, saj me je čez nekaj časa po vrnitvi v šolo moja učiteljica prosila, da ostanem z njo po pouku. Bila sem malo prestrašena, a ob enem srečna, ker sem končno videla luč na koncu predora. Kot doma sem tudi tam povedala celo zgodbo. Razredničarka me je tiho poslušala in občasno prikimala. Ko pa sem zaključila, mi je povedala, da bo ukrepala. Tako se je tudi zgodilo. Naslednji dan sta bili Tara in Mia poklicani v učilnico naše razredničarke po pouku. Lahko sem slišala, kako je vpila na njiju, nikoli ne bom pozabila njunih obrazov, ko sta stopili spet na hodnik šole. Takrat mi še v oči nista mogli pogledati, a ni mi bilo mar, saj sem bila prepričana, da se bo od tedaj naprej vse spremenilo. O fant, kako sem od tedaj naprej začela spet uživati v šoli. Moja situacija s sošolci pa se je popolnoma spremenila, vsi so se do mene vedli, kot se nikoli ne bi nič zgodilo. Miji sem oprostila, potem ko se mi je opravičila, a Tara, ona pa je zgodba sama zase. Do današnjega dne se še vedno pozna in od takrat se nisva niti enkrat več skregali, a to še zdaleč ne pomeni, da sva zdaj prijateljici. Mogoče ji bom kdaj oprostila, a nikoli ne bom pozabila, saj imam zaradi te izkušnje še danes težave, ko pride do zaupanja ljudem.

Če ima kdo podobne stiske, kot sem jih imela jaz, prosim, pogovorite se z nekom. Ni potrebno, da greste čez težave sami. Spori in konflikti so del življenja, a če situacije uide iz rok, je tam zunaj nekdo, ki mu je mar in ti bo pomagal ter stal ob strani. V mojem primeru sta bili to moja neverjetna razredničarka, kateri bom večno hvaležna za njeno dejanje in moja mami, ki je bila moj glas, ko sem mislila, da svojega nimam.

Ema Nikolić, 8.c

(1. mesto na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:

»Reševanje konfliktov«; 3. triada)

DOGODILO SE JE PRI SOSEDIH

Bil sem mož v majhni hiši,
hiši, ki bila je polna miši,
živel sem s svojo ženo Meto,
ki nosila je res visoko peto.

Pogosto je k sosedu zahajala
in se po njegovem vrtu sprehajala,
naenkrat v hiši je izginila,
glede najinih otrok pa niti mignila.

Zdelo skrajno se mi je sumljivo,
pa tudi malce zanimivo,
zato sem se odločil,
da do sosedovih vrat bom skočil.

Vrata so se odprla,
žena me pokrita z odejo je uzrla,
za njo pa stal je sosed.
Mlad, postaven in krepak,
dobiti ga ne more vsak

Odšel sem domov in spakiral stvari,
se odločil, da z ženo prihodnosti ni.
Vzel s seboj sem še ptička,
ki iz dneva v dan razsvetlil mi bo lička.

Naja Hromc, 8. c

(*uvrstitev med objavljena dela na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:*
»Reševanje konfliktov«; 3. triada)

DOGODILO SE JE PRI SOSEDU

Dogodilo se je pri sosеду,
pri tistem, kjer nič ni v popolnem redu.
Pri tistem, kjer za težave vedno bil
je kdo drug kriv.

Dogodilo se je v sredo,
ko ravno je prešteval čredo,
prišel je zgolj do tri, ko brž ugotovi,
da ena glava mu »fali«.

Seveda najprej je povprašal
bližnjega soseda,
ki je krivdo hitro prevabil
na rjavega medveda.

Vendar prvi sosed revež,
kakršen je bil,
se brž je v grmovje skrnil.
Verjel pač ni, da sosed ni bil kriv.

Z budnim očesom
celo noč ga je opazoval,
saj vedel je,
da sicer stvar ne bo lepa in prav.

V grmovju je čepel
in v temno noč bedel,
kar zvok za ramo čuje,
šumenje b'lo je vedno huje.

In tam iz temnega gozda pride žival,
o, kako je ne bi prepoznal.
Bila njegova je živina,
ki povzročala mu je nespečnost in skrbi.

Tjaša Hafner Korošec, 8. a
(*uvrstitev med objavljena dela na 3.
šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«*)

Brina Potočnik, 6. c

OD NEPOMEMBNEGA PREPIRA DO REŠILCA

Stenska ura je ravno premaknila minutni kazale in šolski zvonec je naznanil začetek malice. Reditelji 6.c-razreda so hitro vrgli teste v torbe in se zapodili skozi vrata učilnice za geografijo. Pri tem so se skoraj zaleteli v kolono prvošolčkov, ki jih je od strahu vrglo v zrak, da so izgledali kot keglji, v katere se je zaletela težka žoga. Učenci, ki so ostali v razredu, so se začeli glasno pogovarjati o rezultatih testa in se sprehajati po učilnici. Le Miha je še vedno nemo sedel v zadnji klopi in z žalostnim pogledom opazoval slabo oceno, napisano z rdečim pisalom na snežno bel papir.

Ko se je Miha le sprijaznil z usodo, je test pazljivo spravil v zadnji žep šolske torbe in se čim bolj neopazno postavil v vrsto za malico. Nekako se mu je posrečilo prebiti na začetek vrste, zato je hitro pograbil tri nože in jih vtaknil v posodo z medom. Dve žlici pa zapičil v maslu podoben predmet. Že ko je s tradicionalnim slovenskim zajtrkom odhajal do svoje klopi, je za sabo zaslišal sošolkin glas: »Miha, spet si dal nože v med in žlice v maslo! Kolikokrat sem ti že rekla, da so noži za maslo in žlice za med?! Pa še ves pribor je lepljiv zaradi tebe!«

Miha res ni bil pri volji, da bi se prepiral s Polono, ki je razkoračena in prekržanih rok stala za njim. »Si gluha? S tabo govorim, tepec! Šel boš po nov pribor!« je še Polona zakričala čez učilnico, ko se ni odzval. »Daj, no! Saj ni nič hudega. Lahko si namažeš med tudi z nožem...« je Miha zamrmral. To je Polono še dodatno razkurilo: »Že celo leto vam govorim, da ne bodite malomarni ... Ne izzivaj, suhec!« V tistem je Mihi prekipelo. Že tako je dobil slabo oceno, zdaj pa mu bo Polona nakladala o nožih in žlicah! Brez pomisleka je vrgel namazan kruh v Polonin obraz. Polona si je naglo obrisala obraz in navkljub umazanim lasem vrgla mleko s skodelico proti sošolcu. Ta se je curku hitro umaknil, na srečo je bil on sam boljši rokometaš in košarkar od njegove izzivalke.

V tistem trenutku se cel razred začne obmetavati s hrano kot kakšni nezreli otroci iz vrtca. Učiteljica Karina Štrom je šele takrat dvignila pogled od ređovalnice in pred njo se je naslikala nekakšna nenavadna razredna vojna, ki je v celi dobi poučevanja ni doživela. Dvignila se je s svojega stola, na katerem so bile kapljice mleka, in ko je želela razred umiriti in ugotoviti, kaj se dogaja, ji spodrsne na lužici mleka, da pade na hrbet in si iz neznanega razloga zlomi desno nogo ter izgubi zavest ob udarcu z glavo v stol, na katerem je pred natančno tremi sekundami še sedela. Zaradi trušča, ki ga je povzročila, je pravzaprav naredila to, kar je želela narediti pred nesrečo.

Prvi je izvor trušča spoznal Miha in od groze odrevenel. Pred očmi se mu je že naslikala mama, razjarjena kot ris, oče, ki se mršči, v daljavi pa se je razlegel posmehljiv smeh sovrstnikov ter njihovi kot želo ostri pogledi, ki se zapičijo v njegov hrbet. Polomil ga je. Ne bi smel vreči kruha z maslom in lepljivim medom v Polonin obraz, čeprav ga je izzivala. Ozrl se je po sošolcih, ki so tako kot on zgroženo gledali učiteljico. Polona je hitro, a previdno odrobila do učiteljice: »Brez skrbi, samo nezavestna je.« »Previdno Polona, mislim, da si je poškodovala nogo,« jo opozori glavni junak. Polona se je vidno omehčala in

ni nič grdega rekla ali Mihe celo odrinila. Vedela je, da se sošolec veliko bolje spozna na take situacije. Miha je res prevzel vajeti v svoje roke in zaklical: »Naj gredo trije po medicinsko sestro in ji povejo, da je ga. Štrom nezavestna na tleh z verjetno poškodovano nogo.« Reditelji, ki so se počutili dolžni ali pa so bili še vedno polni energije in so samo čakali na novo priložnost za dirko po hodniku, so se že zapodili skozi vrata učilnice. »Polona, prosim, pomagaj mi dvigniti učiteljičino glavo in nogo. Tako bo medicinska sestra veliko lažje poskrbela zanjo,« je Miha poprosil sovrstnico. Ta mu je brez omahovanja ali zadrege priskočila na pomoč, pri čemer je Miha opazil, da se ji močno tresejo roke. Ker je bila učilnica v popolnem razsulu, sošolci in prestrašene sošolke pa so samo pretreseno stali, jim je zaklical: »Vsi ostali pa počistite učilnico! Ne stojte samo prekrizanih rok in ne žvižgajte v zrak. Pohitite!« »Miha?« je potihoma šepnila Polona. Oklicani se ji je zazrl v blede obraz in v modrih očeh so se ji nabirale solze: »Žal mi je, jaz sem kriva za vse to...« »Tudi meni je žal ... Ne bi ti smel vreči kruha v obraz, čeprav sem bil jezen,« se ji opraviči tudi Miha. Ker vesta, da vsaj polovica razreda gleda v njiju, hitro odmakneta pogled, vendar jima je lažje pri srcu.

Ko je Miha korakal proti domu približno uro kasneje, se je počutil odlično. Učiteljico geografije so z rešilcem odpeljali v bolnišnico, ravnateljica, v katero se je eden od rediteljev zaletel, pa je ves razred pohvalila za odlično reagiranje v nesreči. Nič ni rekla o kakšni kazni zaradi obmetavanja s hrano, čeprav je tudi njej skoraj spodrsnilo na mastnih tleh. Kar je najpomembnejše – pobotal se je s Polono. Morda je zoprna na trenutke, vendar je bil vesel njenega opravičila.

Šolski plakati lahko kar naprej opozarjajo na pravilno reševanje sporov, vendar ne bo pomagalo, če si vsak ne prizna napake in se ne opraviči. Iz nepomembnega prepira lahko nastane marsikaj. Moramo biti strpni drug do drugega in na primeren način povedati, kaj mislimo, da je drug naredil narobe. Kar pa se tiče ocene, ki je bila med drugim vzrok za prepir ... tudi 4 je čisto dobra ocena.

Eva Marenče, 8.c
(uvrstitev med objavljena dela na
3. šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«; 3. triada)

Jon Sajovic, 5.b

PREPIRI

Ko besede vrejo iz
mene in tebe, pomen
besed več ni važen,
pomemben je le močen glas.

Po toči besed
bolečih resnic,
prelitih solza,
tam v glavi vse mori
usta so trdno stisnjena,
da jim ne bi iz njih kaj ušlo,
ker bi mojemu srcu bilo zelo hudo.

Občutek mojega srca je zelo boleč,
po hudem prepiru in vidnem nemiru
upam, da me ne bo nikoli več
bolelo preveč.

Tamara Stjepanović, 5. b
(*uvrstitev med objavljena dela na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«; 2. triada*)

IME VOJNE

Cel svet se sprašuje od kod vojne. Strah in trepet vseh ljudi, a vseeno prevladuje hladna jeza, ki ne pozna milosti. Začetki vojn niso nikoli znani in tudi nikoli ne bodo, saj so vojne skrivnosti, ki jih še nobeden ni slišal. Tleča jeza pokvari ljudi in jim obere misli, ki bi najraje raztrgale vse, kar vidijo. Zato sem jaz zdaj tukaj, da vam povem resnico.

V dani stari Grčiji, ki je vsa leta živela v miru, so se rodili štirje dečki, plemenite krvi. Trije najmlajši so se odlično razumeli, le četrti je bil oblečen v temo. Ker so bili dečki zelo majhni, so terjali veliko pozornosti staršev, še posebej matere. Veliko so se morali še naučiti, zato so velikokrat odhajali z očetom ribarit in se mečevat, z mamo pa so skupaj nabirali zdravilne rože. Najstarejši deček je bil vedno odrinjen v kot. Želel se je vklopiti v družino, a vse, kar je storil, se je ponavadi končalo slabo.

V svojem srcu si je naredil majhen kotiček, v katerem se je kopičila jeza, užaljenost in predvsem osamljenost. Začel se je zapirati vase in vse misli, dobre in slabe, so se kopičile v možganih, čeprav so na vsilo želele na prostost.

Minevala so leta in štirje bratje niso bili več tako majhni in nebogljani, temveč so zrasi v močne in silovite može. Med njihovim odraščanjem pa je ostarel tudi oče in je kmalu pričakoval smrt. Kralj je zato začel razmišljati o predaji kraljestva. Po zakonu naj bi kraljestvo prevzel najstarejši sin, a kralj sinu ni zaupal in je zato spremenil zakon in kraljestvo predal svojim trem najmlajšim sinovom.

Takrat je kralj obžaloval odločitev, saj je še tisti dan izginil kot začaran. Nobeden v celotnem kraljestvu ni vedel, kaj se je zgodilo kralju. Najstarejši sin se je umaknil v temo in kraljestvo zapustil v tišini, jezi in ponižanju.

Trije principi so dolgo žalovali za očetom in sklenili, da bodo ubili tistega, ki jim je ubil očeta. Na izginotje njihovega brata, ki so ga še od malih nog klicali Ares, niso pomislili in je še vedno ostajal mit, dokler v daljavi niso zaslišali zvok grozečega roga. Na vrhu hriba je stal Ares s svojim silovitim mečem in ob njem je stala tisočera vojska. Najstarejši brat je oznanil boj in maščevanje za njegovo bolečino, ki mu jo je zadala družina.

Princi so se odzvali na klic in s svojo stotero vojsko odšli na kraj boja. Boj je bil silovit, že od daleč se je slišal rezget konj in brušenje mečev. Ko je zvok utihnil, so vsi meščani pritekli na prizorišče. Na njihovo čudo sta jih tam pričakali le dve popolnoma uničeni vojski, o princih pa niti sledu.

Spopad se je zapisal v zgodovino čudes. Nobeden ne ve, kaj se je v resnici zgodilo s princii, a vemo le, da se je najverjetneje končalo krvavo. Od tistega dne dalje se je uveljavil naziv vojna, ime naj bi dobila po bogu Aresu, ki naj bi s svojo jezo uničil družino.

Vojne so skrivnostne in nerazložljive, a zagotovo se jih da preprečiti le, če dovolimo mislim, da odprejo svoja krila.

Jutra Mrvar, 8. b
(uvrstitev med objavljena dela na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«, 3. triada)

Brina Potočnik, 6. c, Češnje

BAJSA

Večkrat se v življenju zgodijo stvari, ki jih ne pričakujemo in ki spremenijo naše življenje. Tudi mene so pred malo več kot letom dni doletele boleče spremembe, ki sem jih zaradi preselitve doživljala v novi šoli.

Odkar se spominjam, smo živeli v manjšem mestu. Starša sta bila oba zaposlena, dobila sem še dva mlajša bratca in tako je naša otroška sobica postala premajhna za vse tri. Vsi smo si želeli večje stanovanje. Ko sem bila v petem razredu, je oče dobil službo v Ljubljani, kjer smo kupili tudi novo stanovanje. To je razveselilo tudi mene, a ko sem se spoznala, da to pomeni tudi slovo od sošolcev in prijateljic, s katerimi sem bila povezana že od vrtca, bi raje ostala z njimi. Ob koncu šolskega leta sem se poslovila od svoje šole, sošolcev in prijateljic. Slovo je bilo boleče. Med počitnicami sva se z najboljšo prijateljico nekajkrat obiskali.

V novem stanovanju sem se dobro počutila, saj sem končno dobila svojo sobo. Z mami sva uredili moj prepis na novo šolo v naši soseski. Bližal se je začetek šolskega leta, ki sem se ga vedno veselila, zdaj pa sem se ga v resnici bala.

A prišel je. Moj prvi dan na novi šoli. Mami me je pripeljala z avtom do šole in se poslovila s spodbudnimi besedami, meni pa se je nabiral cmok v grlu. Svetovalna delavka me je odpeljala do razredničarke, ki me je prijazno sprejela. Skupaj sva odšli v učilnico, kjer so bili že zbrani učenci 6.a razreda, in me predstavila. Prva klopa je bila prazna, zato mi je rekla, naj si usedem tja, in povedala, da učenke Ajde zaradi bolezni še nekaj dni ne bo v šolo. Tako sem predvidevala, da bom sedela z njo, ker so vsi drugi sedeli v parih.

Stiskanje v grlu je počasi popuščalo. Sledila sem navodilom razredničarke in novostim, ki me čakajo na tej šoli. Proti koncu med učenci ni bilo več popolne tišine. Zdelo se mi je, da komaj čakajo na konec in zato šepetajo med sabo. Nenadoma sem zaslišala poltihu sikajočo besedo: »Bajsa!« Naredila sem se, kakor da nisem ničesar slišala, zato se je ponovilo. Tudi tedaj se nisem ozrla, čeprav sem vedela, da je namenjeno meni, ker so za mano sedeli sami sošolci. Res je, da nisem veljala za posebno suho, a do tedaj s tem nisem imela težav. Komaj sem čakala, da vse skupaj mine in pridem v svojo sobo.

Pohitela sem iz šolske avle, ko sem za sabo zaslišala: «Petra, počakaj!« Bila sem tako zmedena, da sem se s težavo ozrla in ob sebi zagledala dve novi sošolki, ki sta se mi predstavili kot Lea in Tjaša. Vprašali sta me, kje stanujem. Ugotovile smo, da imamo skupno pot, saj sta stanovali v sosednjem bloku. Moja nelagodnost je počasi popuščala, zato se mi je ob slovesu zdelo, da je bilo z njima prijetno klepetati, čeprav sem v glavnem odgovarjala na njuna vprašanja. Doma sem staršem povedala, da je bilo v šoli vse v redu. Zdelo se mi je, da mami ni bila povsem prepričana v to.

Naslednji dan sem se s težavo odpravila v šolo. Obotavljala sem se v garderobi in tik pred zvonjenjem prišla v učilnico. Z očmi sem poiskala Leo in Tjašo, ki sta mi samo rahlo pokimali. Ure so minevale počasi in končno je prišel čas kosila, ki sem ga težko čakala, saj pri zajtrku in malici nisem imela teka. Sedela sem skupaj s sošolci. Prva sem pojedla in se nič hudega sluteč odpravila po dodatek. Ko sem se vrnila k mizi in začela jesti, sem zaslišala:

»Ta pa je kot prašič! Zato pa je taka bajsa!« Vsi okrog mene so se zakrohotali. Prenehala sem jesti in zbrala toliko poguma, da sem se ozrla po sošolcih, med katerimi sta bili tudi Tjaša in Lea. Pričakovala sem sočutje v njenih očeh, a sta gledali v mizo. Kolikor hitro se je dalo, sem se pobrala iz šole in se v svoji sobici »tolažila« s sladkarijami. Razmišljala sem, kako bi starše prepričala, da se preselimo nazaj. Zavedala sem se, da to ni mogoče, a sem se tako tolažila. Mami sem dala vedeti, da se na šoli ne počutim dobro, a me je samo prepričevala, da je zdaj tu naš dom in se bo počasi vse uredilo. Seveda ji nisem povedala vsega, kar me je težilo.

Pri uri športne vzgoje je učiteljica napovedala jesenski kros, zato smo po ogrevanju pri tej uri tekle na 600 m. Tega sem se na tihem razveselila, saj sem trenirala atletiko in bila na prejšnji šoli med najboljšimi. Zbrala sem vse svoje moči in na cilj pritekla daleč pred vsemi. Sošolci, ki so stali ob progi in čakali na svoj start, mi niso zaploskali, kot sem bila vajena v prejšnjih letih, ampak so se norčevali, da sem »hitra bajsa«, tako da jih je morala učiteljica utišati. V meni se je nabralo dovolj moči in ključavnosti, zato si takih žaljivk več nisem tako gnala k srcu.

Minila sta dva tedna, ko je razredničarka povedala, da bo Ajda prišla v šolo. Ko sem tisto jutro med zadnjimi stopila v učilnico, sem v prvi klopi zagledala Ajdo. Pravzaprav sem se na tihem bala tega srečanja, ker sem si predstavljala, da so ji sošolke po telefonu poslale že veliko slabih sporočil o meni. Njen prijazen pogled in nasmeh sta zrušila vse pregrade. Pozdravili sva se in si izmenjali nekaj besed, ko naju je prekinil zvonec. Po koncu ure sem pohitela za Ajdo in zaslišala glas največjega zbadljivca: »Počasi, bajsa, saj ti nagička ne bo ušla!« Ajda se je glasno zasmejala in rekla: »Po pouku ti bom vse povedala.«

Po kosilu sva z Ajdo posedeli na klopi ob šoli, kjer mi je na kratko povedala svojo zgodbo. Tudi ona je prišla na to šolo šele v 5. razredu in tudi njej so dajali različne vzdeveke predvsem sošolci pa tudi nekatere sošolke, kot da tekmujejo v nesramni domiselnosti. Zdaj je njen najpogostejši vzdevek »nagička«, ker se piše Agić, a je s tem več ne morejo prizadeti. Ker je imela na šoli tudi starejšo sestro, sta druga drugo tolažili, da jih bo enkrat že minilo. »Ne smeš pokazati, da te z žaljivkami prizadenejo, zato potem počasi odnehajo! Je pa ravno to najtežje!« Strinjala sem z njenimi besedami in potem z manj tesnobe pohitela proti domu, kjer sem hitro rešila domače naloge.

Ko so se vrnil starši in bratca, je mami takoj opazila, da sem bolj vesela kot prejšnje dni. Povedala sem ji, da ne sedim več sama, ker se je Ajda vrnila. Čeprav sem jo poznala šele nekaj ur, sem o Ajdi pripovedovala, kot da sva že dolgo prijateljici. V meni je zasijalo upanje, da se bom v šoli spet počutila tako, kot sem se prej.

Eva Schweiger, 7. c

(3. mesto na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«, 3. triada)

GREGORJEVO

POMLADNI NAČRT

Ptički se ženijo,
zato se o zabavi menijo.
Vse se zbudi,
Še najbolj leni medved več ne spi.
Saj pomlad je tu,
ki omodrila je nebo.
Ptički žvrgolijo
in v naravi naredijo čudovito sliko.

Ema Velušček, 6. c

PTIČKI

Ptički vsi veseli
zjutraj so vstali.
Saj veseli se ženijo
za nikogar se ne menijo.

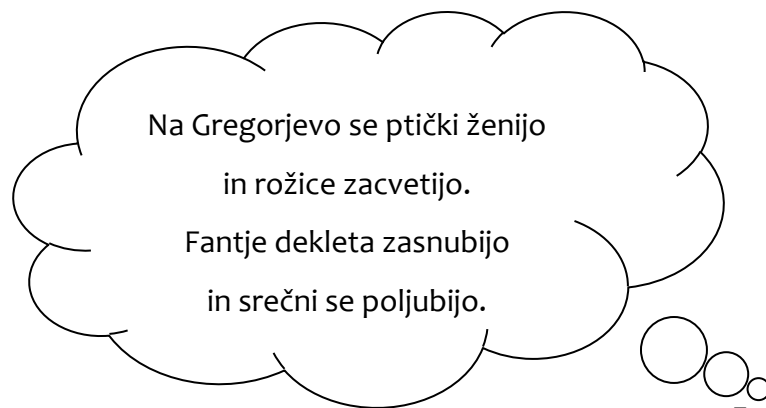
Danes so veseli,
za poroko se zmenili.
Povsod so čivkali,
drevesa slikali.

Plodove na slike so dodali
in polja vsa že zaorali.
Sneg se je stopil,
zeleni travnik otoplil.

Luna Klešnik Lo Duca, 5. B

Jan Freischlager, 6. b

Ema in Nina, 6. c

SODOBNA LJUBEZEN

On je bil vanjo,
Kupoval je darila zanjo.
Ona odkimala je z glavo
In odšla na zabavo.

Kako osvojiti srce njeno,
je tuhtal med svojo izmeno.
Odločil se je,
da ji bo podaril anti-age kremo.

Nina Kralj Puklavec, 6. c

Lana Levstek, LS1, valeur

LJUBEZEN

Ljubezen je,
ko nekdo s tabo srečo deli
in pri tem ti čustva zbudi.

Lepa ljubezen je takrat,
ko tiho napoveš,
da ga imaš rad,
z njim čustva deliš
in z njim zaspiš.

Ko pa v sanje priletiš,
si prihodnost z njim deliš,
da ko ti bo res težko,
bo prijel te za roko.

Brina Breznik, 3. c

Naja Bauman, 6. c, Ko si zaljubljen, si lep

LJUBEZENSKI KONFLIKT

V šolo hodim,
ni ljudi.
V šolo hodim,
čas beži.
Pot je kratka.

Zaspane moje so oči,
mimo mene fant hiti.
Brez razloga, brez namena
sunkovito trči v moja ramena.

Au, me zaboli,
kot bi zlomil mi kosti,
kot bi strela me zadela.
Brez razloga, brez namena.

Opravičila nisem prejela.
Bolečina je izhlapela.
Namrščen nasmešek je ostal
in z menoj bo spet jutri vstal.

Vsako jutro ista zgodba.
Brez razloga, brez namena
sunkovito trči v moja ramena.
A pot je kratka.

Eva Grmič, 9.a
(1. mesto na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«; 3. triada)

SAMOTA

PODAJ SVOJO ROKO

Ne čutim ničesar.

Ne čutim dotika.

Na dlani je smrtna tišina,
ne sliši se krika.

Roka še zmeraj sloni v zraku
in čaka, čaka mirno,
ker sama v to se je podala,
prostovoljno pomoč nudi širo.

Kaj te zaustavlja?

Podaj še svojo solidarno roko
in čakaj tudi ti vztrajno,
da kmalu letal boš visoko.

Eva Grmič, 9. a

(priznanje na literarnem natečaju
Župančičeva frulica)

Lili Hostnik, 5.b

SSSAMOTA

Sam samcat v sobici sedim,
se smilim sam sebi,
se sam sebi smejim.

S srečo sva se spopadla,
soncu sva se skrila,
sijoča srca strla,
samoto sva si sporočila.

Spet sam slonim,
sam svoji senci sledim.
Stopam sam
s svetlobe stran.

Spletla sva si samotni spomin,
sedaj sva siroti svobodnih skupin.
Sramežljivo, s strahom stopava
slepo samotariva.

Eva Grmič, 9. a
(priznanje na literarnem natečaju Župančičeva frulica)

ŠOLA V ŠOLI

(M)UČENIŠKA

Od sedmih do ene,
od sedmih do ene,
pred oknom cvetijo že rož'ce rumene,
od sedmih do ene,
od sedmih do ene,
za mizo sedim,
drug zre preko mene
in čeprav se učim,
pomoči ni nobene.
Odmor hitro mine
pouk se pa vleče,
pomislim, mogoče
prež'vim z malo sreče.
Vsi malčki so zunaj,
pes mačko prežene,
jaz pa notri čepim
od sedmih do ene.

Ura premika se
grozno počasi.
Le kje so počitnice,
srečni ti časi?
Le kje vikend je,
ko se človek spočije?
Zakaj ni vsaj konec
vse te polomije!

Tako preišlujem,
ter malo poslušam
in čeprav sem odsotna,
vsaj delat poskušam.
A ko zazvoni,
dol 'z mene odteče,
neznansko to breme,
ki se šola mu reče.

Iva Movrin, 9. b

Luka Behek, LS2, Gibanje črte in točke

MRZLI HODNIKI

Bilo je mrzlo, megleno ter mračno jutro. Nadel sem si dolgočasno sivo trenirko in črn pulover, saj si tak depresiven dan ni zaslužil barvite ali kakorkoli zanimive oprave. Takoj ko sem odgrnil zavese in zagledal zlovoljno meglo, ki se je brezobzirno vlekla po Ljubljani, sem vedel, da se danes ne obeta nič sreče.

Takoj ko sem zapustil svoj topel in svetel dom, me je napadel mrzel zrak, zaradi katerega se je vsak vdih občutil, kot da bi pogoltnil britvico. S težkimi koraki sem hodil do šole, nato sem jo zagledal, nekaj topla in vedra ustanova se mi je zdaj zdela temačna in hladna. S kančkom optimizma sem si želel dopovedati, da bo vse boljše, ko bom zagledal svojo najboljšo prijateljico, hodil sem po hodniku in povpraševal, ali jo je kdo videl. Ko se je začela prva ura, bila je matematika, je bilo očitno, da danes manjkata in se bom moral prebiti skozi ta zlovoljen dan sam.

Prva ura se je vlekla in kazalci na uri so bili nepremični, kot da bi me hoteli izzivati. Nato me je učiteljica pogledala ostro, kot da bi napravil najhujši greh. Povedala mi je, da naj bi mi primanjkovala ena ocena, brez volje do prepira sem se vdal v brezdvomno slabo usodo in se posedel za njeno mizo, pripravljen na spraševanje. Vprašanja so bila težka, moji odgovori pa hladni in kratki, ocena, ki sem jo pridobil, ni važna, saj mi je bilo vseeno.

Ko je bil čas za malico, sem se usedel k sošolcem, s katerimi nisem bil povezan, tudi do globokih pogovorov mi ni bilo, samo potreboval sem človeški stik, čeprav oddaljen in hladen.

Po malici je sledil odmor, prvo polovico prostega časa sem porabil z risanjem v zvezek za zgodovino, tako sem dolgočasen zapis o Napoleonu okrasil z risbami lobanj in drugih nenavadnih skic. Ko je zazvonil zvonec, ki nas je kot brezvoljne ovce glasno nagnal v učilnice, sem se napotil v razred, nato pa zagledal sončni sijaj, ki se je nežno prebijal skozi oblake in pregnal nesrečno meglo. Medtem ko sem občudoval ta prelepi prizor, sem zaslišal glas svoje najboljše prijateljice. Ko je navdušeno zaklicala moje ime, se mi je narisal svetel nasmeh na obrazu, njen klic je zvenel kot nebeške harfe, ki odpirajo duri v paradiz.

Sunkovito sem se obrnil in ji stekel v topel objem, za katerega sem bil prikrajšan to jutro. Takoj sem jo zaslišal o tem, kako si me je upala pustiti samega v temni šoli. Povedala mi je, da je imela zdravniški pregled, ampak za to mi je bilo zdaj že vseeno, bil sem z njo in to mi je bilo pomembno.

Vse naslednje ure so hitro minevale, sonce je sijalo in jaz sem bil ponovno dobre volje. Nato je napočil čas za kosilo, toplo pecivo se mi še nikoli ni zdelo tako slastno kot zdaj, ko sem sedel s svojo prijateljico, s katero sva si imela tako veliko povedati.

Nato sva se skupaj odpravila domov, najini koraki so bili lahki, smeh glasen in nebo vedro, zaradi močnega sonca se je temperatura zvišala, zato sem si slekel pulover, pod katerim je bila barvna in zabavna majica, ki sem si jo očitno nezavedno nedel, kot da bi vedel, da se bo dan poboljšal.

Kazimir Plesničar, 9. b

ŠOLANJE

Vsak dan, od ponedeljka do petka,
od osme do ene,
me ura ne žene
do popoldanskega počitka.

Pridem domov, pojem kosilo
učim se, da bi mi zneslo,
vsak dan od ponedeljka do petka,
vsak dan od ponedeljka do petka.

Učim se in učim,
a le nekaj se naučim,
in to vsak dan od ponedeljka do petka,
od ponedeljka do naslednjega petka.

Že ura je za spanje
in jutri šolsko tekmovanje,
le kako bom zdaj zaspal,
ko mi bo vrh znanja sijal.

Žiga Gorec, 9.b

Ula Staroveški 3.a

ŠOLSKA

Zgodaj zjutraj

Alarm zvoni

Spali bi

Radi prav vsi

Množica otrok

V šolo hiti

Vse skrbi

Da kdo ne zamudi

Utrujene mlade ljudi

Vsak dan držijo

Stare klopi

Z vtetoviranimi spomini

Na šolskih hodnikih

Šumi in žubori

Kakor pesem Soči

Ki smo jo obravnavali.

Frida Zala Fabjančič, 9. b

ŠOLSKA

Od osme do ene,

od osme do ene

so hodniki prepolni, trema me žene

zvonec zazvoni, srce mi razbija

občutek imam, da bo moj test polomija

Od osme do ene,

od osme do ene

motim se, ne vidim svojih napak

a ura še vedno dela TIK-TAK

Od osme do ene,

od osme do ene

nalivnik ne piše, roka me boli

test je končan, zvonec zazvoni

Tako se ponavlja iz tedna v teden

morala je nizka, moj dan pa prav beden

Lucija Žuvela, 9. b

Hana Popovič, 3. a

DOMAČA NALOGA

Le, da se pouk začne,
Učiteljica že izreče te besede.

Domača naloga je
opravljena ali ne?

Že po razredu
zadonijo te grozne besede
In že vsi v en glas rekoč
Seveda, da je!

Domača naloga,
domača nadloga.
Vsak dan me muči,
Vsak dan teži.

Domača naloga,
Domača priloga.
Da le bo opravljena
In kmalu popravljena

Tisa Biček, 9. b

ŠOLA DOMA

URESNIČITEV UPANJA

»Zakaj v šolo?

To neprivlačno ustanovo,
ki vse, kar naredi,
je to, da nam nakoplje skrbi.«

Želje so se nakopičile in po dolgem času uresničile.

Karantena!!!

Doma nas drži,
nas nikamor ne spusti
in iz dneva v dan povzroča nove skrbi.

Leto 2020 kipi,
od jeze ves svet nori!

Zdaj vse je novo,
učenci pogrešajo staro ustanovo,
saj hujše kot ta je šolanje na daljavo,
ki pred računalniki zmeša nam glavo.

Nič čudnega, da pri 14 letih za zajtrk goltam grenko kavo.

Vsi upamo, da virus nemudoma odhiti in s sabo odvede vse nastale skrbi.

Tako kot množica želja,
naj se izpolni vreča upanja,
da vse bo kot je poprej bilo,
spet vse normalno in lepo.

Eva Grmič, 9. a
(priznanje na literarnem natečaju Župančičeva frulica)

POUK MALO DRUGAČE

Pretekli teden se je na Zemlji zgodila »KATASTROFA«, virus po imenu Korona. Ustavilo se je gospodarstvo. Šole so zaprli, trgovinam so zmanjšali delovni čas, ljudem so prepovedali druženje, zaprli smo se v svoja stanovanja in obkroženi smo bili samo s svojo družino. Ostali smo ujeti v karanteni.

Prve dni karantene in velikega šoka smo ves čas spremljali novice in bili smo v neopisljivem strahu, da bomo tudi mi umrli. Potem pa se je zgodilo nekaj neverjetnega in strašljivega bolj od samega virusa.

Celo stanovanje je oživel. Igrače so skakale iz omar in predalov, blazine so se mlatile med seboj, odeje so se skrivale v predalih, knjige so se odpirale in zapirale, iz njih pa so leteli stavki in črke. Začel se je totalni nered in kaos. Mama je kričala: »Kaj se tu dogaja? Se je celemu planetu zmešalo?« Jaz pa sem rekel: »Imam idejo! Pojdimo v boj z virusom!« Ko sem to predlagal, so se vsi ustavili in spogledali. Moj bratec Lan pa je zavpil: »Ja, uprimo se že. Pogrešam prijatelje!«

Zato smo skupaj združili moči in se uprli virusu. Pograbili smo razkužila in šli v boj s KORONAVIRUSOM. Imeli smo vodne pištole, v njih pa vsa mogoča čistila, šampone in ostala razkužila. Špricali smo vsepovsod. Po stenah, tleh, kljukah, oknih in vratih. Zelo smo se borili za sebe, svojce in za ostale prebivalce sveta. Vsi smo stopili skupaj, ker smo se začeli zavedati, kaj se dogaja s planetom ZEMLJO. Šli smo v boj, špricali smo v pošastni virus, borili smo se do krvi in ga premagali!

Ko smo virus dokončno uničili, smo v stanovanju priredili zabavo. Plesali smo in se veselili, potem pa smo nadaljevali naprej z našim običajnim življenjem. Ta teden je bil prava pustolovščina.

Jon Turk Relić, 6. a

Eva Kočar, 9. a, Tihožitje

KORONA OSAMITEV

V šolo smo hodili,
veseli smo bili.
Kot vsako zimo
z gripo se borili.
S prijatelji se brezskrbno igrali
ter veselo čebljali.

Istočasno na drugi strani sveta,
huda bolezen se obeta.
Starši so novice zaskrbljeno sprejeli,
nihče ne ve kako se bomo z boleznijo poprijeli.
Naenkrat življenje se spremeni,
množica zboli.

Vsakdanjik je sedaj drugačen,
lahko bi rekli celo popačen.
Doma smo ujeti, na računalnik pripeti.

Navideznost in virtualnost postali sta resničnost,
sprašujem se, kje je pravičnost.

Sami smo ostali,
nismo se predali.
Vse obveznosti do roka oddali.
Konec šolskega leta se obeta,
kakor zgloda – preko spleta.

Jelena Murk, 7. a

Ula Odlazek Mesar, LS2, Glasba in likovnost

SOLIDARNOST

Ko nimaš ničesar,
ti nekdo pomaga.
Njemu se pomoč ne zdi predraga.

Vsakdo kdaj potrebuje pomoč,
ne glede na njegovo moč.
Zato pomagaj mu ti
in ga razbremeni skrbi.

Jelena Murk, 7. a

Hana Uderman, 6. b

SVET DANES

Kam gre ves svet,
ko postaja spet
zelen naš planet?

Tovarne zaprte,
promet je ustavljen.
Mi pa na kavču,
rešujemo svet.

Bolni in starejši,
ti bodo hvaležni
in naš planet bo spet
v rože odet.

Ne tarnaj, ne jokaj
bodi doma,
saj si junak tega sveta!

Ivona Suhalj, 6. a

Tjaša Rakar Voga, 6.c

POMLAD ZA OKNOM

Mi doma ...
Planet okreva
ni dvoma
saj bo kmalu bolje
upam vsaj
ker k nam prihaja
mesec maj.

Daša Meleščenko, 6. a

Tjaša Hafner Korošec, 8. a, Ohranimo cvetje tudi za zanamce

KORONA VIRUS

Bil je en čist navaden dan,
ko prišla je korona k nam.

Vsi smo se je bali,
zato smo doma ostali.

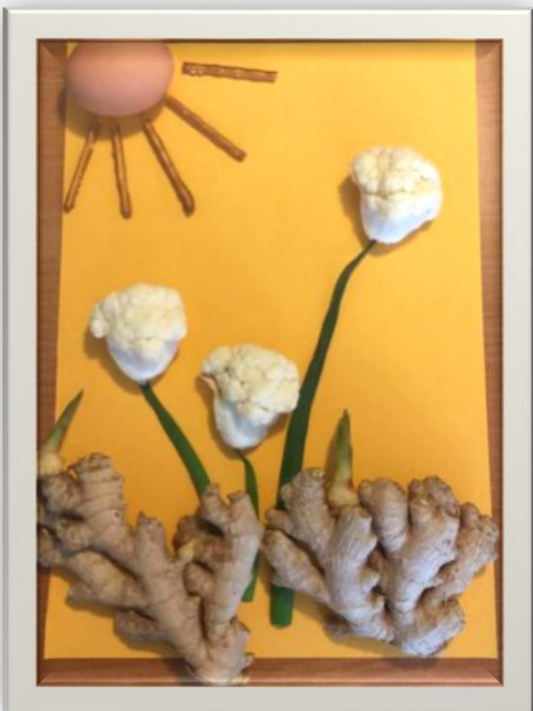
Učimo se na daljavo,
sošolcu ne rečemo niti zdravo.

A če kihnemo v rokav,
vse bo v redu, vse bo prav.

Da me korona ne napade,
to si jaz zdaj želim,
delam vse, kar je potrebno,
sam' da ne zbolim.

Sam' ostan' doma,
da ne okužiš drugega.
Umivaj roke, delaj vse,
da korona ne ujame te.

Ema Marenk, 4. a

Pika Gorec, 5.b

KARANTENA

Zdaj vsi smo doma,
da bolezen bi ušla.
Še vseeno se učimo,
da glave ne zgubimo.

Dolgčas v nas razsaja
stena nas obdaja.
Vsi želimo ven oditi,
a ne smemo doma zapustiti.

Vsak dan gledamo novice
zraven jemo pice.
Vsem želimo zdravje,
ter domače slavje.

Korona virus bo
minil in
našo Zemljo
zapustil.

Hitro vsi bomo
stekli na zrak
in pogledali
na najvišji oblak.

Stekli prvič otroci
bodo v šolo
veseli in prijatelje
objeli.

Življenje se nadaljuje,
bog ne daj, da
nov virus
nas zasuje.

Tanja Gajanovič, 7.b

Natalija Likar, LS2, Gibanje točke in črte

KOMEDIJA IZ DNEVNE SOBE

Prepir med očetom in sinom

Sin se je vrnil ob dveh zjutraj namesto ob desetih zvečer. Oče se nanj jezi v dnevni sobi.

Osebe: Miha (sin, 14 let), oče (50 let)

Miha: Oče, ne jezi se! Saj sem ti rekel, da sem te želel poklicati.

Oče: *(rdeč v obraz)* Sploh ti ne bi bilo treba klicati! Samo prišel bi ob dogovorjeni uri! Krščen matiček, naju z mamu je tako skrbelo!

Miha: Kolikokrat naj ti še povem, da sem pomagal Petru ...

Oče: To je tvoj izgovor?! In kaj sta počela? Spuščala ladjice po Ljubljanskem barju?

Miha *(Počasi ga mineva potrpljenje.)*: Padel je s kolesom v jarek in sem ga moral izvleči iz njega.

Oče: *(se zamisli)* In zakaj me nisi poklical? Telefon si imel seboj.

Miha: Zmanjkalo mi je baterije.

Oče: Tudi Peter ima svojega. Zakaj nista poklicala z njegovega mobija?

Miha: *(potrpežljivo)* Uničil se je, ko je Peter padel.

Oče: Zakaj pa potem nista uporabila govornice?

Miha: *(jezno)* Oče! Govornice so uporabljali dinozavri!

Oče: Ne govori tako, Miha!

Miha: Presneto, tudi če bi jo želel uporabiti, so že vse odstranili, še preden sem se rodil. Naj ti pošljem goloba ali dimne signale ali kaj?!

Oče: *(premišljuje)* Hmm... *(Nastane neprijetna tišina.)* V mojih časih ... *(Miha zavzdihne, ampak se oče ne zmeni zanj)* ... smo si baterije napolnili s krompirjem. Če bi bil pravi moški, bi bil vedno pripravljen.

Miha: *(naveličan razlaganja)* Oče, vdam se. Naslednjič bom imel sabo cel kilogram zelenjave in še celo uro bom prej doma.

Oče: *(ponosen)* Tako se govori. *(pomisli)* Ampak mislim, da si z lubenico ne boš napolnil telefona.

Miha: *(Neopazno zavije z očmi in že odhaja iz sobe.)* Seveda oče. Brez panike, naslednjič bom Petra pustil v jarku.

Preden se oče zave pomena stavka, Mihe ni več.

Eva Marenče, 8. c

Jan Novak, 3. c
(3. mesto na 3. šolskem literarno-likovnem natečaju:
»Reševanje konfliktov«; 1. triada)

ZROČ V PRIHODNOST

Melodija upanja

Slišiš?

Napni ušesa, da ne preslišiš.

Lepo igra,

če si tako domisliš,

če o notah ne premisliš.

Ne zatiskaj si oči,

ker, kar je nevidno, se v mislih zavrti,

samo od sebe se to ne zgodi,

za vse odgovoren si ti.

Ko upaš, pač upaš na dobro.

Zate ali za druge.

Čeprav je včasih nemogoče,

vse zgodi se, če se hoče.

Eva Grmič, 9. a

(priznanje na literarnem natečaju
Župančičeva frulica)

Lucija Žuvela, 9. b, Barvna in zračna perspektiva

Vsebinsko kazalo

TAKE ŽIVALSKÉ.....	4
REŠEVANJE KONFLIKTOV	13
GREGORJEVO	31
SAMOTA	35
ŠOLA V ŠOLI	37
ŠOLA DOMA	42
KOMEDIJA IZ DNEVNE SOBE	50
ZROČ V PRIHODNOST	52

Literarno glasilo Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Avtorji in avtorice literarnih prispevkov:

učenci in učenke Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Mentorice avtorjev in avtoric:

učiteljice slovenščine in učiteljice razrednega pouka Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Avtorji in avtorice likovnih del:

učenci in učenke Osnovne šole Milana Šuštaršiča

Izbor likovnih del:

učiteljice likovne umetnosti in učiteljice razrednega pouka OŠ Milana Šuštaršiča

Avtorica naslovnice:

Nika Marinčič, 2. b

Urejanje in oblikovanje glasila:

Zorka Herman

Literarno glasilo najdete:

v šolski knjižnici, na spletni strani šole in na oglasnih deskah v šoli

Ljubljana, junij 2020